

ρήσαντες πρό τινων ήμερῶν τὴν ἀπουσίαν τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ θηρεύοντες τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἀμφὶ εἶδον ἐξελθοῦσαν τὴν γραίαν, εἰσῆλθον καὶ εὑρόντες ἡγεμονέν τὸν θαλάμου τοῦ λοχαγοῦ, χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν αὐτὸν κείμενον ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπήδησαν ταχέως ἀμφότεροι ἔνδον τοῦ καπνοδόχου ν̄ δὲ θέα τῶν δύο μαύρων τούτων ὅντων, φωτιζομένου μάλιστα τοῦ θαλάμου ἀμυδρῶς, ἐπροξένησε τοσοῦτον τρόμον εἰς τὸν λοχαγὸν, ὥστε περιτυλιχθεὶς εἰς τὰς σινδόνας αὐτοῦ δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασε καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀσθενοῦς καὶ πλησιάσας μετὰ σοβαρότητος εἰς τὴν κλίνην ἔκραξεν αὐτὸν ἐξ ὀνόματος· ὁ λοχαγὸς ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ ἰατροῦ, ἀνέσυρε μὲν τὴν σινδόναν καὶ ἐθεώρησεν αὐτὸν μετὰ παραφόρου βλέμματος, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ ὀμιλήσῃ· ὁ δὲ ἰατρὸς λαβὼν τὴν κεῖρα αὐτοῦ ἡρώτησεν αὐτὸν, πῶς ἔχει; κακῶς, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς, ἀπόλωλα, οἱ δαίμονες ἐτοιμάζονται μὲν ἀρπάσωσιν ἑδῷ! ἑδῷ! εἶραι κεκρυμμέροι (δεικνύων τὸν καπνοδόχον) ἀλλ’ ὁ ἰατρὸς, ὅστις ὁν ἄνθρωπος τοῦ συρμοῦ, δὲν ἐπίστευε τὴν ὑπαρξίαν τῶν δαιμόνων, σείων τὴν κεφαλὴν καὶ ἔξετάζων τὸν σφυγμὸν τοῦ πάσχοντος, αἱ ἴδεισου, λέγει πρὸς αὐτὸν, λοχαγὲ, εἶραι συγκεχυμέραι πάσχεις ἀπὸ ἔξαγιν ἐγκεγάλου παθον τὸν λήρους, ἰατρὲ, ἀπεκρίθη τρέμων ὁ λοχαγὸς, παρῆλθερ ὁ καιρὸς τῷν ἀστεομῷρον δύο δαίμονες εἶραι κεκρυμμέροι ἑδον τὸν καπνοδόχον· αἱ ἴδεισι σον εἶναι ἀσυνεπεῖς, ἐπανέλασθεν ὁ ἰατρὸς, καὶ ἴδού θέλω σὲ ἀποδείξει τοῦτο πραγματικῶς·

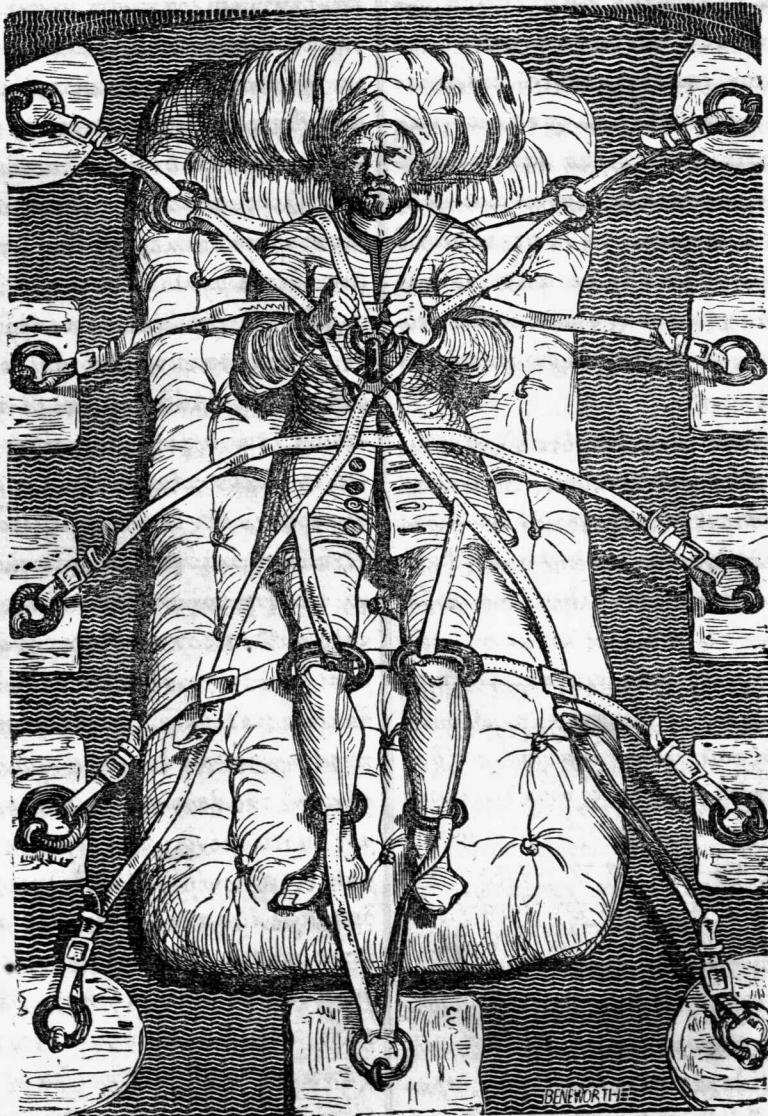
Ἄλλα καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἰατρὸς ἐγερθεὶς ἐπλησίασε πρὸς τὸν καπνοδόχον, οἱ καθαρισταὶ πληρώσαντες ἥδη ἀσβόλης τὸν σάκκον αὐτῶν, ἔρριψαν κάτω, κατόπι δὲ ἐπήδησαν καὶ αὐτοῖς· καὶ ὁ μὲν λοχαγὸς καλυφθεὶς ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα αὐτοῦ, ἀπεσύρθη ἥσυχως πρὸς τὸν πόδας τῆς κλίνης καὶ ἐκρύθη ὑπὸ αὐτῆν, φωνάζων πρὸς τοὺς δαίμονας νὰ εὐχαριστηθῶσι λαμβάνοντες ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἰατρὸν, ὅστις δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὑπαρξίαν αὐτῶν· ὁ δὲ ἰατρὸς ἀκίνητος ἐκ τοῦ τρόμου αὐτοῦ, ἔζητε νὰ ἐνθυμηθῇ προσευχάς τινας, τὰς ὁποίας ἐγνώριζε νέος ἔτι ὕστρεψαν δὲ πρὸς τὸν ἀσθενῆ διὰ νὰ ζητήσῃ παρὸ αὐτοῦ θοήθειαν, ἐξεπλάγη μὴ βλέπων αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ· παρατηρήσας δὲ κατὰ ταύτην τὴν

στιγμὴν, ὅτι ὁ εἶς τῶν καθαριστῶν ἐσήκωνεν ἐπὶ τῆς ράχης αὐτοῦ τὸν σάκκον τῆς ἀσβόλης, ἐπίστευσεν, ὅτι ἔνδον τοῦ σάκκου τούτου ὑπάρχει ὁ λοχαγὸς, καὶ τρέμων μὴ τεθῆ αὐτὸς εἰς τὸν σάκκον τοῦ ἐτέρου δαίμονος, δὶ ἐνὸς πηδήματος εὑρέθη κάτω τῆς κλίμακος τῆς οἰκίας καὶ ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἔκραξε μεγαλοφύνως, Βοήθεια! Βοήθεια! οἱ δαίμονες ἥρπασαν τὸν φίλον μου λοχαγόν.

Τὸ πλῆθος συνέρρευτε πανταχόθεν, ὁ ἰατρὸς δακτυλοδεικτεῖ τὴν οἰκίαν καὶ ἐνθαρρύνει τὸν λαὸν νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν ἐτόλμα ν̄ ἀναβῆ πρῶτος· οἱ δὲ καθαρισταὶ ἀκούοντες τὴν εἰς τὸν δρόμον ταραχὴν καὶ φοβηθέντες μὴ συλληφθῶσιν, ἀφίνουσι τὸν σάκκον τῆς ἀσβόλης ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλίμακος τῆς οἰκίας καὶ ἀναβάντες ἐκρύθησαν ἐπὶ τῆς στέγης· ὁ δὲ λοχαγὸς στενοχωρούμενος ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ μὴ βλέπων πλέον τοὺς δαίμονας, ἐξελθὼν ὥρμησε νὰ φύγῃ ταχέως ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης· τρέχων δὲ βιαίως καὶ κυριευμένος ὑπὸ τοῦ φόσου, δὲν εἶχε παρατηρήσει τὸν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος σάκκον τῆς ἀσβόλης, καὶ προσκόψας συνεκυλίσθη μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης έβαθμίδος τῆς κλίμακος· πληρωθεὶς δὲ ἀσβόλης ἐγείρεται καὶ φεύγει δρομαίως ἔξω τῆς θύρας· ὁ δὲ φρίκη τοῦ λαοῦ αὔξανε ὑπὸ τῆς θέας τοῦ κατεσθλωμένου ὠχροῦ καὶ τρέμοντος λοχαγοῦ· ὁ ἰατρὸς ἀναγνωρίζει μὲν τὸν φίλον αὐτοῦ, ἀλλ’ ὅλος κάτοχος ὑπὸ τοῦ τρόμου κρύπτεται εἰς τὸ πλῆθος διὰ ν̄ ἀποφύγῃ τὴν θέαν αὐτοῦ· ἐπὶ τέλους δὲ τοῦτον ἀστυνομία προφίάτασα εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, συλλαμβάνει τοὺς καθαριστὰς τῶν καπνοδόχων καὶ δεικνύουσα αὐτοὺς εἰς τὸ πλῆθος, κατέπαυσε τὸν θόρυβον καὶ τὸν τρόμον, καὶ πάντες ἐπείσθησαν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ συμβεβηκότος, πλὴν τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἐπέμενε λέγων, ὅτι οἱ καθαρισταὶ εὗτοι ησαν ἀληθεῖς δαίμονες, καὶ ἐπὶ τέλους κυριεύθεις ὑπὸ τῆς μονομανίας ταύτης ἀπέθανε παράφρων ἐν τινι τῶν νοσοκομείων τῆς πρωτευούσης.

Ο ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΟΣ ΔΑΜΙΕΝΣΟΣ.

Τὰ πνεύματα εὑρίσκοντο ἐν τῇ Γαλλίᾳ εἰς μεγιστον ἀναβρασμὸν περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰώνος, διάφορά δὲ αἵτια συνέτρεχον εἰς τὸ νὰ κρατῶσιν εἰς ἀδιάκοπον ταραχὴν τὴν κοινὴν γνώμην·

διότι ἴσχυραι μὲν λογομαχίαι ἔξηκολούθουν μεταξύ τῶν Ἰανσενιστῶν καὶ τῶν Μολινιστῶν ἡ Ἰησουϊτῶν, αἱ δὲ θουλαὶ καὶ ὁ κλῆρος ἐνήργουν φανεράς κατ' ἀλλήλων ἐχθροπραξίας ἔνεκα θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν ζητημάτων, ἡ δὲ κυβέρνησις ἐπεμβᾶσα αὐτόκλητος καὶ ἐνεργήσασα αὐθαιρέτως καὶ κατὰ τῶν ὅδοι φατριῶν, οὐδὲν ἄλλο εἶχε κατορθώσει, εἰμὴ νὰ αὐξῆσῃ τὰς κατακραυγὰς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἡ δὲ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ κράτους εὐρίσκετο εἰς ἀπέλπισίαν, οἱ φόροι ἡσαν βαρύτατοι, καὶ δὲ μετά τῆς Ἀγγλίας πόλεμος ἐπρομηνύετο ὑπὸ δυσαρέστους οἰωνούς. Ἡ γενικὴ λοιπὸν δυσαρέσκεια ἔξηπλοῦτο αὐξανομένη καὶ ὑποτρεφομένη ἀπὸ πάσης περιστάσεως, διότι οὕτω περιπεπλεγμένων τῶν πραγμάτων,

ὅποιον δήποτε μέτρον καὶ ἀν ἐλαμβάνετο, ὑπῆρχεν ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὴν κοινὴν ἐπίκρισιν καὶ ἀπαρέσκειαν· δοπίου δήποτε χαρακτῆρος ἀνθρωπὸς παρωξύνετο, ὅλαι αἱ φαντασίαι ἥσαν ἔξημμέναι, ὅλα τὰ πνεύματα ἀνήσυχα, καὶ οἱ γενικοὶ ψιθυρισμοὶ δὲν καθήπτοντο πλέον τῶν ὑπουργῶν, ἀλλ' ἀνέβαινον μέχρι τοῦ ἰδίου θρόνου.

Τὴν δὲ πέμπτην Ἰαννουαρίου τοῦ ἔτους 1757 περὶ τὰς ἔξ ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΕ'. ἐπέστρεψεν ἐκ Βερσαλλῶν εἰς Τριανῶν, ἀνθρωπός τις διασχίσας τὴν στοιχάδα τῶν Ἐλβετῶν σωματοφυλάκων, καὶ ὠθήσας τὸν Δοῦκα τοῦ Αἴγιένου καὶ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου, ἐπληξε διὰ μαχαιριδίου τὸν βασιλέα εἰς τὴν δε-

ξιὰν πλευράν « μὲ ἐπέφερον βαρεῖαν πυγμὴν, ἐφώναξεν εὐθὺς ὁ Λουδοβίκος » ἀλλὰ θεὶς τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ καὶ ἐκβαλὼν καθημαγμένην εἶπεν, εἰ μαὶ τετραυματισμένος, καὶ στραφεὶς ἐν τῷ ἄμα καὶ ἴδων πλησίον αὐτοῦ ἀνθρωπὸν ἀκινήτως ἴσταμενον καὶ ἔχοντα τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς « οὗτος εἶναις ὁ πλήξας με, ἐκράξε, συλλάβετε αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ κακοποιήσητε » καὶ ὁ μὲν βασιλοκτόνος συνελήφθη ἀμέσως, τὸ δὲ τραῦμα ὃν ἐπιπλαίου ἐθεραπεύθη εὐκόλως.

Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀνεφάνη ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ὡνομάζετο Ροδέρτος Φραγκῖσκος Δαμιένσος, γεννημένος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀρρᾶς καὶ ἐκ ποταπῆς τάξεως· φύσει δὲ πρὸς τὸ κακὸν ἐπιρρεπής, διῆγε κατ' ἀρχὰς ὡς οἰκιακὸς ὑπηρέτης βίον ἀσημον καὶ ἄθλιον.

Διωχθεὶς δὲ ἀπὸ διαφόρους οἰκίας ἔνεκα μέθης, ἀπιστίας περὶ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ θρασύτητος αὐτοῦ, ἀπέζη περιπλανώμενος ἀνεῦ ἐπαγγέλματος· κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπεπειράθη κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως, ἢ μόνη αὐτοῦ περιουσίᾳ συνίστατο εἰς μεγάλην ποσότητα μετρητῶν χρημάτων, τὰ διποίᾳ εἶχεν ὑπεξαιρέσει παρὰ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κυρίου. "Ανθρωπὸς δὲ τοιοῦτος ἀποπειρώμενος τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτου κακουργήματος, ὕψειλε πιθανῶς νὰ θεωρηθῇ, ὡς τὸ ὅργανον ἄλλων ἐπισήμων συνενόχων, καθὼς καὶ κατ' ἀρχὰς πάντες ὑπέθεσαν. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπεδείχθη προφανῶς, ὅτι ὁ Δαμιένσος ἐκινήθη εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀνεῦ προτροπῆς τινὸς τῶν κατασπαραττόντων κατ' ἔκεινην τὴν ἐποχὴν τὴν Γαλλίαν πολιτικῶν κομμάτων· αἱ ἀποκρίσεις, τὰς διποίας ἔδιδεν εἰς ὅλας τὰς ἀνακριτικὰς ἐρωτήσεις, καθὼς καὶ μία ἐπιστολὴ, τὴν διποίαν εἶχε γράψει πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὴν διποίαν ἐφαίνετο ἐξ ὀλοκλήρου κατειλημένος ὑπὸ πολιτικῶν ἴδεων, ἀπέδειξαν ἐναργῶς, ὅτι τὸ ἐγκλημα αὐτοῦ δὲν προήρχετο ἐκ συνωμοσίας πολιτικῆς φατρίας, ἀλλὰ ἥτον ἐξ ἔκεινων τῶν πολυαριθμῶν ἐγκλημάτων, τὰ διποία μᾶς ἀναφέρει πανταχοῦ ἡ ἱστορία· ἡ κεφαλὴ δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐκθερμανθεῖσα ὑπὸ τῶν πανταχόθεν ἐπαναλαμβανομένων πολιτικῶν κατακραυγῶν, καὶ τῆς

πανταχοῦ ἐπικρατούσης γενικῆς τοῦ ἔθνους δυσαρεσκείας, ὥθησε τὸν Δαμιένσον, προδικτεθειμένον ὡς ἐκ τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ διοργανισμοῦ, εἰς τὸ νὰ παραδεχθῇ τὰς ὀλεθρίους ταύτας ἐντυπώσεις, νὰ ὑποθάλψῃ καὶ ἀναπτύξῃ αὐτὰς διὰ τῆς μελέτης, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ τολμήσῃ κατὰ τὴν ὁρμὴν τῆς παραφορᾶς αὐτοῦ τὴν ἀπόπειραν τοῦ τοιεύτου ἐγκλήματος. Διηγοῦνται μάλιστα περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐνίστε τὸ αἷμα συρρέον εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἔρριπτεν αὐτὸν εἰς φρενήρη κατάστασιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπηλλάστετο διὰ τῶν ἀφαιμάξεων· τὴν δὲ παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος εἶχε ζητήσει ιατρόν τινα διὰ νὰ φλεβιτομήσῃ αὐτὸν, καὶ ὠμολόγησε κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, ὅτι ἐάν τότε ἐφλεβιτομεῖτο, δὲν ἦθελε γενῆ βασιλοκτόνος, καὶ ὅτι σκοπὸς αὐτοῦ δὲν ἦτο νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ νὰ ἐκφοβήσῃ καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸγενεσιν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ τακτοποιήσῃ τὴν κυβέρνησιν καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἡσυχίαν καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν.

Εἰς ταῦτα τὰ ἐκ τῆς παραφορᾶς τοῦ λογικοῦ αἴτια, τὰ κινήσαντα τὸν Δαμιένσον εἰς τὸ ἐγκλημα τῆς βασιλοκτόνιας, ἀνεμιγνύετο καὶ τις φιλοδοξίας· καθότι εὔρισκόμενος εἰς τὴν Φλανδρίαν κατὰ τὸν Νοέμβριον μῆνα τοῦ ἔτους 1756, ἔλεγε πρός τινας τῶν γνωρίμων αὐτοῦ « ἐὰν ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν... ναι! Θέλω ἐπιστρέψει καὶ θέλω ἀποθάνει ἐκεῖ· ἀλλὰ καὶ ὁ μεγαλήτερος τῆς γῆς θέλει ἀποθάνει· καὶ θέλετε ἀκούσεις νὰ διηγῶνται μεγάλα περὶ ἐμοῦ» ἐν καιρῷ μάλιστα τῶν τοιούτων παραφορῶν αὐτοῦ ἐπεχείρησε νὰ καταστρέψῃ τὸν βίον διὰ δηλητηρίου, καὶ ἤκουσαν αὐτὸν συνεχῶς ἐλεεινολογοῦντα τὰς συμφοράς, τὰς διποίας ἔμελλε νὰ ἐπισύρῃ κατὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Ο Δαμιένσος ἀμα κρατηθεὶς παρεδόθη εἰς τὰς βασάνους ἐνώπιον τοῦ σφραγιδοφύλακος· καὶ κατέκαυσον μὲν τὰς κνήμας αὐτοῦ διὰ σιδηρῶν πεπυρακτωμένων λαβίδων, ἀλλ' οἱ σφραγῖδες πόνοι δὲν ἀπέσπασαν ἀπὸ αὐτοῦ οὐδεμίαν ἀκριβῆ ὁμολογίαν· ἐκ Βερσαλλῶν μετέφερον τὸν Δαμιένσον εἰς Παρίσιους, διατάξαντες νὰ μὴ φανῇ τις εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, ἢ εἰς τοὺς δρόμους, διαβαίνοντας τῆς φερούσης τὸν κακουργὸν συνοδίας· διότι ὁ Δαμιένσος,

καὶ κάτεαγμένος τὰ μέλη ἐκ τῶν στρεβλώσεων καὶ θασάνων, ἔδειξεν ὅμως ὑπεράνθρωπον δύναμιν ἐκεῖ δὲ ἔβλήθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Μοντγυμερῆ, καὶ ἐπειδὴ ἐφοδοῦντο μὴ αὐτοχειριασθῆ, ἐπέβαλον ἐπ' αὐτοῦ δυνατὰ λωρία, προσηλωμένα ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ διαπερῶντα διὰ τῶν εἰς τοὺς πόδας καὶ χειρας αὐτοῦ σιδηρῶν κρίκων, καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν παριστῆ ἀυτὸν ἡ παροῦσα ἡμῶν εἰκονογραφία, ἀντιγραφεῖσα ἐκ τῆς ἐν τῇ Βασιλικῇ θιβλιοθήκῃ εὑρισκομένης εἰκόνος.

Ἡ δίκη αὐτοῦ ἀνετέθη εἰς τὰς θουλὰς, αἵτινες δικάσσαι αὐτὸν τὴν 26 Μαρτίου κατεδίκασαν εἰς τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Ραβδιᾶλλάκος, φονεὺς τοῦ Ἐνρίκου Δ', ὑπέστη· ὃ δὲ Δαμιένσος, ἀφοῦ ἦκουσε γονυπετής τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικασικῆς ἀποφάσεως μεθ' ὅλων τῶν τρομερῶν αὐτῆς λεπτομερῶς, εἶπε μόνον ἀνεγειρόμενος « κακὴ ἡμέρα θέλει εἶσθαι αὕτη ».

Φρίττει τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν συλλογισθῇ τὰς ἀποτροπάρισις σκληρὰς θασάνους, τὰς ἐν χρήσει μέχρι πρὸ δὲ ιγνών ἐτῶν παρὰ τεῖς πεποιησμένοις ἔθνεσι τῆς Εὐρώπης! Οἱ δικάσαντες τὸν Δαμιένσον γερουσιασταὶ τῆς Γαλλίας, μετὰ μεγάλας φιλονεικίας περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ εἴδους τῶν κατὰ τοῦ ἐνόχου θασάνων, ἀπεφάσισαν τέλος πάντων νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ὀνομαζομένην θάσανον τῶν ποδείων, ὡς μόνην δυναμένην νὰ διατηρήσῃ ζῶντα τὸν πάσχοντα ἐπὶ πλείσιν χρόνον. Ὁ Δαμιένσος ἀκούσας τὴν ἀπάνθρωπον ταύτην ἀπόφασιν, ἔκβαλε μεγάλας κραυγάς καὶ ἔζητησεν οἷον λέγων, « ἐδῷ χρειάζεται δύναμις καὶ καρπέα ».

Ἄφοῦ δὲ ἥκισεν ἡ ἐκτελεστὶς τῶν θασάνων, ἔξηκολούθητε μέχρις οὗ οἱ ίατροὶ παρετήρησαν, ὅτι δὲ πάσχων δὲν δύναται πλέον νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰς χωρὶς ν' ἀποθάνῃ· τότε μετέφερον αὐτὸν συκαδεμένον ὑπὸ δύο προλυτῶν, τοῦ μὲν Ἰανσενιστοῦ τοῦ δὲ Μολενιστοῦ, ἐνώπιον τῆς πύλης τῆς ἐκκλησίας τῆς μητροπόλεως; διὰ νὰ ἴκετεύῃ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας· ἔκειθεν δὲ ἀπήγαγον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης καὶ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τοὺς δημίους. Οἱ δὲ ἐκδύσαντες αὐτὸν τὰ ἴματα αὐτοῦ καὶ κατακάυσαντες διὰ πεπυρωτωμένων λαβίδων τὰς κνή-

μας, τὸν μηρούς, τὸν δραχίνας καὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ, ἐπέχεον ἐπὶ τῶν νεαρῶν πληγῶν κεχωνευμένον μόλυbdον, ζέον ἔλαιον, κηρὸν καὶ θεῖον. Ὁ Δαμιένσος ἐθεώρει οίωνεὶ ἀπαθῶς καὶ περιέργως τὰς θιδελυρὰς ταύτας λεπτομερεῖας τῆς τιμωρίας αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε οἱ δῆμοιοι ἔκαυσαν ἐπὶ πυρᾶς ἐκ θείου τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χειρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον θέσει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Δαμιένσος ἀφῆκε μίαν μόνην κραυγὴν καὶ ἐπειτα ἐφαίνετο θεωρῶν ἀταράχως καὶ ἐν σιωπῇ τὴν καιομένην αὐτοῦ χειρα. Τὸ σῶμα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Δαμιένσου ἀντεπάλαισαν ἵκανὸν χρόνον κατὰ τῶν φρικτῶν τούτων πόνων· ἀκολούθως οἱ δῆμοιοι ἔδεσαν αὐτὸν εἰς τέσσαρας ἀγρίους ἵππους συρρομένους πρὸς τέσσαρας ἐναντίες διευθύνσεις διὰ νὰ σπαράξωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ· ἀλλ' ἡμίτεια ὡρα εἶχεν ἥδη παρέλθει χωρὶς οἱ ἵπποι νὰ δυνηθῶσι νὰ διασπάσωσι τὰ μέλη τοῦ Δαμιένσου. Διατακάντων δὲ τῶν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως νὰ κόψωσι τοὺς πρωτίστους μυῶνας τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, οἱ μὲν ἵπποι διεχώρισαν εύκόλως τὰ μέλη αὐτοῦ, οἱ δὲ δῆμοιοι συλλέξαντες αὐτὰ, ἔρριψαν ἐπὶ πυρᾶς μετὰ τοῦ κορμοῦ, ζῶντος εἰσέτι καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν μελῶν.

« Απειρον πλῆθις λαοῦ, πάσις τάξεως γένους καὶ ἡλικίας, εἶχε συρρέεις ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Γρέβης, τῶν παραθύρων καὶ στεγῶν τῶν πέριξ οἰκιῶν, διὰ νὰ ἴδωσι τὴν φρικτὴν ταύτην καὶ ἀπάνθρωπον τιμωρίαν, προστρίψασαν αἰώνιον αἰσχος εἰς τὸν αἰῶνα καθ' ὃν ἐκτελέσθη. »

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθ.)

« Άμυκ ἐπανελθούσης τῆς τάξεως ἐν τῇ Γαλλίᾳ μετεφράσθησαν καὶ εἰσήχθησαν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ἔτος 1811 αἱ περὶ τῆς προκαταρκτικῆς διδασκαλίας τῶν παιδίων ἀλληλοδιδακτικαὶ μέθοδοι τῶν « Αγγλῶν Βέλλου καὶ Λαγκαστέρου, ὑπὸ Κουβιέρου καὶ Νοέλου, συμβούλων τοῦ Γαλλικοῦ Πανεπιστημίου, λαβόντων τὴν διαταγὴν τῆς τότε Κυβερνήσεως νὰ μεταβῶσιν εἰς Όλλανδίαν, καὶ παρατηρήσαντες τὴν μέθοδον ταύτην, νὰ ἐκθέσωσι πρὸς τὴν κυβέρνησιν σχέδιον περὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐφαρμογῆς